

РЕШЕНИЕ

№ 12934

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9782** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на „Делта Турс 2002“ ЕООД, [населено място], [улица], 7-ми км., ЗИТ, II корпус, ет. 3, ЕИК[ЕИК],представявано от Й. Р., чрез адв. П., срещу Национална агенция за приходите, с искане за присъждане на обезщетение в размер на 4949,32 лв., представляващо законна лихва за забава за периода от 22.11.2022г. до 01.05.2023г. върху недължимо заплатена държавна такса за издаване на лиценз за игри с игрални автомати в размер на 100 000лв.,както и направените по делото разноски.Ищецът твърди, че недължимо е внесъл такса по Закона за хазарта,която ответника е отказал да му възстанови и с това му е причинил вреди в претендирания размер, които оценява чрез законната лихва за посочения период.Твърди ,че постановеният отказ е отменен със съдебно решение влязло в сила.

В съдебното заседание,ищецът,чрез процесуалния си представител адв.П.,поддържа исковата молба по заявените в нея съображения.Претендира направените по делото разноски в размер на внесената държавна такса.

Ответникът–Национална агенция за приходите /НАП/,чрез процесуалния си представител Б. оспорва исковата молба по съображения, подробно изложени в отговорите на исковата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратурата изразява становище за неоснователност на

исковата претенция.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ищеца притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], [улица], издаден му въз основа на Решение № 000030-1539/29.04.2021г. на изпълнителния директор на НАП и е със срок на действие 10 години. Видно от представени по делото платежни нареждания, ищеца е заплатил такса от 100 000 лева по сметката на НАП на 13.05.2021г. Плащанията не се оспорват от страна на ответника. Със заявление от 04.07.2022г., ищеца е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 100 000 лв., като недължимо платена. Възражението е за приложимост разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ, във връзка с чл. 242, ал. 1 от ЗКПО. С решение № 000030-6806/26.07.2022г. зам.изпълнителният директор на НАП, оправомощен за периода от 25.07. – 26.07.2022г. със заповед ЗЦУ-1338/22.07.2022 на изп. директор на НАП, е оставил без уважение заявлението на ищеца за възстановяване на платена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 100 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че двете такси се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими. Решението на директора на НАП е обжалвано пред АССГ и е било образувано дело №7596/22г. С Решение №6420/02.11.2022г. е отменено решение №000030-6806/26.07.2022г. зам.изпълнителният директор на НАП. В мотивите на същото е посочено: “В случай, че жалбоподателят е внесъл таксата по чл.30, ал.1 от ЗХ и организираните от него хазартни игри се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, то внесената от него такса и по чл.30, ал.6 от ЗХ е без правно основание и следва да се възстанови.” С решение за ново произнасяне по влязло в сила съдебно решение №000030-2829/04.04.2023г. е прието, че платената по сметка на НАП сума от 100 000 лв., не се дължи и е следвало да се възстанови, поради което е уважено искането за нейното възстановяване. Сумата от 100 000 лв. е възстановена на дружеството на 02.05.2023г.

С предявената искова молба се твърди, че ищецът е претърпял вреди в размер на законната лихва върху недължимата платената държавна такса в размер на 100000лв. Периода на претенцията е от 22.11.2022г. – датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменен първоначалния отказ за възстановяване на сумата, до 01.05.2023г. – датата предхождаща датата на възстановяването на сумата и е оценена на 4949,32 лв.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Разгледана по същество исковата молба е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Предявеният иск е процесуално допустим - твърдят се имуществени вреди от отменен акт, издаден от орган, принадлежащ към структурата на ответника. Спазена е разпоредбата на [чл. 205 от АПК](#), съгласно която искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите. В случая това е Националната агенция по приходите, която по силата на [чл. 2, ал. 2 от ЗНАП](#) е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съгласно [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да

възникне отговорност за дейност на приходната администрация, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и [чл. 17, ал. 6 ДОПК](#), следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Отговорността е безвиновна - съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от [чл. 154, ал. 1 от ГПК](#), вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, за имуществени вреди - отменено Решение №000030-6806/26.07.2022г., издадено от зам. изпълнителния директор на НАП. В конкретния случай, е безспорно, че е налице незаконосъобразен акт с който е отхвърлено искане с вх. №26-Д-407/04.07.2022г./л.10/ за възстановяване на недължимо платена от жалбоподателя по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 100 000 лв.

Налице е и втората предпоставка - незаконосъобразност на горепосочения административен акт, който е отменен по силата на влязло в сила съдебно решение.

Спорът по делото е налице ли е третият елемент от фактическия състав на отговорността по [чл. 1 ЗОДОВ](#) - налице ли е пряка причинна обусловеност между отмяната на решението на зам. директора на НАП и твърдяната вреда - лихва за периода от 22.11.2022г. до 01.05.2023г. върху сумата от 100 000 лв.

В съдебната практика е безпротиворечиво възприето доктриналното разбиране, че причинната връзка е обективен признак, защото съществува в обективната действителност независимо от желанията и волята на отделните лица, включително на извършителя на правонарушението/издателя на незаконосъобразния административен акт/. Причинната връзка е едностранна и необходима. Едностранна е, защото само неправомерното поведение трябва да причинява вредата, но не и обратното. Необходима е, защото винаги след проявлението на неправомерното поведение се проявява вредата. Необходимо е вредата да е "пряка и непосредствена последица" от противоправното поведение, което приложимо по отношение на причинната връзка при всички видове правонарушения /деликт, договорно неизпълнение, административно нарушение, престъпление/. Прекият и непосредствен характер е присъща черта на причинната връзка. П. поведение изпълнява ролята на необходимо условие, без което вредата не би се проявила. Причинната връзка между противоправното поведение и вредата като факт от действителността трябва да бъде доказана във всеки конкретен казус. Доказването на причинната връзка е в тежест на ищеца. Пропуснатата полза също подлежи на обезщетяване при

това условие, като приход за имуществото на пострадалия, който не се е осъществил заради издадения незаконосъобразен акт. Приходът не трябва да е случайна, а закономерна последица от установените по делото обстоятелства (решение № 73/2017 г. по гр. д. № гр. д. № 3728 по описа на ВКС III г. о за 2016 г. и Решение № 54/13.06.2017 по дело № 2755/2016 на ВКС, ГК, III г. о.), да е обективно, а не само субективно очакван резултат като увеличение на имуществото и получаването му при нормални обстоятелства да е било осуетено от незаконните действия на органите и лицата по [чл. 1 от ЗОДОВ](#). Това означава осъществяването на прихода да е реално и сигурно, като свързано с конкретните обстоятелства. Пропуснатата полза е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Поради това и при липса на изрично установена в закона презумпция за настъпването ѝ, пропуснатата полза не се предполага, а следва да бъде доказана в процеса. Пропуснатата полза представлява реална, а не хипотетична вреда, като наличието ѝ винаги трябва да се базира на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото, а не да почива на общо логическо допускане за закономерно настъпване на увеличаването. Само ако бъде доказано, че имуществото на ищеца е могло да бъде увеличено, но тази възможност е пропусната единствено по причина на въздействие от незаконосъобразния акт, само тогава претенцията за обезщетение на пропуснатите ползи може да се приеме за основателна. По повод претенцията за лихви, съдът намира за установено по делото, че сумата в размер на 100 000 лв. е била недължимо платена от ищеца по сметки на ответника НАП, като вследствие на влязлото с сила съдебно решение от 02.11.2022г., е била възстановена. За исковият период от датата на влизане на съдебното решение в сила до възстановяване на сумата на ищеца, същият е бил лишен от възможността да ползва собствените си средства, като е понесъл вреди под формата на пропуснати ползи, които са реални, а не хипотетични вреди и се измерват с размера на законната лихва, за периода на задържане на сумата, който размер не следва да се доказва изрично. Липсата на необходимост от доказване на вреди в размер на законната лихва произтича от нормата на [чл. 86, изр. 1 от ЗЗД](#). Само в случай, че кредиторът твърди претърпени вреди в по-висок размер и претендира тяхното заплащане от своя длъжник, той ще следва да развие исково производство по общия ред (арг. от [чл. 86, изр. 2 ЗЗД](#)), в рамките на което да установи с преки доказателства вида и размера на поддържаните от него вреди, съобразно нормите на [чл. 51](#), респективно – [чл. 82 ЗЗД](#) (в зависимост от източника на възникналото облигационно задължение – деликт или неизпълнен договор).

Налице е причинна връзка между действията на органи на НАП и претърпените вреди. Смисълът на нормата на [чл. 1, ал. 1](#) и на [чл. 4, ал. 1](#) от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е, че отговорността на държавата е за вредите, произтичащи пряко, дори достатъчно пряко от незаконосъобразното поведение на съответния административен орган, което изключва възможността тази отговорност да обхваща вредите, които са далечна последица от това поведение. Всъщност, ангажирането на отговорността на държавата за незаконосъобразни актове на нейни административни органи зависи от наличието на група от условия – незаконосъобразност на твърдяното поведение, настъпване на вреда и причинно-следствена връзка между това поведение и посочената вреда, като в процесния случай всички тези условия са налице.

Предвид изложеното, предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен. В същото време, лихва се дължи именно от отмяната на акта, което е станало с влязлото в сила решение, до датата на възстановяване на сумата.

При ползване на онлайн калкулатор на НАП се установява, че законната лихва върху сумата от

100000 лв. за претендирания период 22.11.2022г. до 01.05.2023г., е в размер на 4949,50 лв., което е с 18 стотинки повече от претендираните 4949,32 лв., поради което следва да се присъди на ищеца изцяло претендирания размер.

В същият смисъл при подобен казус е решение № 9886 от 16.10.2025 г. на ВАС по адм. д. № 5287/2025 г. - V отд.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски в размер на 25 лева за заплатена държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 34 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Делта Турс 2002“ ЕООД, [населено място], [улица], 7-ми км., ЗИТ, II корпус, ет. 3, ЕИК[ЕИК], обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2530,55 евро, представляващо законна лихва за забава за периода от 22.11.2022г. до 01.05.2023г. върху недължимо заплатена държавна такса за издаване на лиценз за игри с игрални автомати в размер на 100 000 лв.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Делта Турс 2002“ ЕООД, [населено място], [улица], 7-ми км., ЗИТ, II корпус, ет. 3, Е., сумата от 12,78 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

съдия: